

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 15. september 2025

Sag 35/2025

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Mette Grith Stage, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 7. januar 2025 (SS 98-432/2025) og af Østre Landsrets 15. afdeling den 29. januar 2025 (S-51-25).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Lars Hjortnæs, Kristian Korfits Nielsen og Rikke Foersom.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at landsrettens kendelse ophæves, og sagen hjemvises til Københavns Byret med henblik på beskikkelse af advokat Mette Grith Stage som forsvarer for ham med virkning fra den 7. januar 2025.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

T var af Københavns Politi mistænkt i en sag om knivstikkeri begået den 1. januar 2025. Den 2. og 5. januar forsøgte politiet at træffe ham på hans bopæl med henblik på anholdelse, sigtelse og fremstilling i grundlovsforhør for drabsforsøg. Den 6. januar rettede advokat Mette Grith Stage henvendelse til politiet med henblik på at få klarlagt, om T var efterlyst og i bekræftende fald at modtage beskikkelse og genparter. Henvendelsen skete efter anmodning fra T.

Københavns Politi sendte samme dag, den 6. januar 2025, følgende mail til advokat Mette Grith Stage:

”Hej Mette,

Du har d.d. rettede henvendelse til Københavns Politi i forbindelse med din klient, T, cpr. ...

Københavns Politi søger kontakt med T grundet han er eftersøgt og skal sigtes og fremstilling i grundlovsforhør i en sag om drabsforsøg under j.nr.: ...

Sigtelsen lyder som følgende:

Sigtes for drabsforsøg jf. straffelovens § 237, jf. 21 subsidiært vold efter straffelovens § 245, stk. 1, ved den 1. januar 2025 ca. kl. 1145 ud for Husets Teater på adressen Halm-torvet 9B, 1700 København V, verbalt at have truet forurettet F flere gang med, at han ville slå ham ihjel, hvorefter han tildelte ham et knivstik i højre lår og et knivstik i ryggen, hvorved forurettedes lunge klappede sammen, hvilket brage ham i livsfare.

Derudover vil han også blive sigtet for overtrædelse af knivloven.

Undertegnet vil foranledige, at du bliver beskikket som advokat for T samt fremsende genparter straks.

Københavns Politi opfordrer til at du og din klient retter henvendelse til Københavns Politi hurtigst muligt.”

Ved Københavns Byrets kendelse af 7. januar 2025 blev anmodningen om forsvarerbeskikkelse ikke taget til følge. Begrundelsen var følgende:

”Retten finder for nuværende ikke tilstrækkeligt grundlag for beskikkelse af forsvarer under efterforskningen, idet pågældende alene er mistænkt i sagen. Såfremt pågældende senere sigtes i sagen, vil der være grundlag for beskikkelse.”

Den 29. januar 2025 stadfæstede landsretten byrettens kendelse. Begrundelsen var følgende:

”Det fremgår af sagen, at T skal sigtes for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 237, jf. § 21, subsidiært § 245, og at han for tiden er eftersøgt af politiet med henblik på anholdelse og fremstilling i et grundlovsforhør. Uanset at sigtelsen endnu ikke er meddelt T, må han efter de anførte omstændigheder anses for at være sigtet.

Forsvarer kan derfor beskikkes efter retsplejelovens § 732, stk. 1, eller dennes analogi, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Det følger af bestemmelsen, at der kan ske beskikkelse af forsvarer, når retten efter sagens beskaffenhed, sigtedes person eller om-

stændighederne i øvrigt anser det for ønskeligt, og sigtede ikke selv har skaffet sig bistand af en forsvarer.

Da der ikke er foreliggende oplysninger om forhold, hvorefter beskikkelse af forsvarer efter retsplejelovens § 732, stk. 1, er indiceret, findes der ikke på nuværende tidspunkt grundlag for at imødekomme anmodningen om forsvarerbeskikkelse. Karakteren af sigtelsen, og at forsvarer ved eventuel senere fremstilling i grundlovsforhør eller tiltale-rejsning er obligatorisk, findes ikke i sig selv at kunne føre til et andet resultat.”

Ved et retsmøde den 14. maj 2025 i Københavns Byret blev T fremstillet i grundlovsforhør in absentia, idet han var indlagt og ikke kunne fremstilles i retten. Han blev sigtet for forsøg på manddrab efter straffelovens § 237, jf. § 21, subsidiært grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1 (forhold 1), overtrædelse af knivloven (forhold 2) og grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1 (forhold 3). Byretten fandt, at der var begrundet mistanke om, at T i hvert fald har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, om grov vold i forhold 1 og i vold efter straffelovens § 244, stk. 1, i forhold 3 samt overtrædelse af knivloven i forhold 2. Han blev herefter varetægtsfængslet.

Ved afslutningen af retsmødet blev advokat Mette Grith Stage – efter anmodning fra T – beskikket som forsvarer for ham.

Retsgrundlag

Retsplejelovens § 732, stk. 1, er sålydende:

”I andre tilfælde end de i § 731 nævnte kan der, såvel før som efter at tiltale er rejst, beskikkes sigtede offentlig forsvarer, når retten efter sagens beskaffenhed, sigtedes person eller omstændighederne i øvrigt anser det for ønskeligt, og sigtede ikke selv har skaffet sig bistand af en forsvarer.”

Retsplejelovens § 732, stk. 1, er affattet ved lov nr. 243 af 8. juni 1978. Lovændringen bygger på betænkning nr. 830/1977 om beskikkelse af forsvarer under efterforskningen. Af betænkningen s. 18 ff. fremgår bl.a.:

”Udvalgets overvejelser

...

Under forudsætning af at beskikkelse allerede ved fremstilling i grundlovsforhør lovfæstes som obligatorisk, og at en forudgående kontakt mellem sigtede og forsvareren bliver det sædvanlige, finder udvalget det - under hensyn til de praktiske vanskeligheder,

der kan være forbundet med en sådan ordning - upåkrævet at foreslå bestemmelser, hvorefter beskikkelse i almindelighed skal eller bør finde sted umiddelbart efter anholdelsen. Såfremt forsvarerbistand i anholdelsesperioden undtagelsesvis skulle være indiceret i enkelte konkrete sager, bl.a. hvor sigtelsen omfatter den alvorligste kriminalitet, vil beskikkelse kunne ske i medfør af retsplejelovens § 732.

Vedrørende de øvrige sager, hvor der ikke sker fremstilling i grundlovsforhør, har udvalget overvejet, under hvilke omstændigheder beskikkelse skal eller kan finde sted, og hvorledes disse omstændigheder kan beskrives i loven.

De beskikkelsesgrunde, som efter udvalgets opfattelse kunne komme på tale i en særlig bestemmelse om forsvarerbeskikkelse under efterforskningen, falder i tre hovedgrupper. For det første sagens særlige komplikationer, det være sig dens faktiske beskaffenhed (f.eks. ved visse former for bedrageri, underslæb, skyldnersvig, mandatsvig m.v. samt skattesager og toldsager - de såkaldte "regnskabssager"), eller sagens retlige karakter (f.eks. subsumptionstvivl ved spørgsmål om drab over for vold med døden til følge, eller tvivl om strafbarhed ved visse former for økonomisk kriminalitet og overtrædelse af miljø-lovgivningen). For det andet kan beskikkelsesgrunden knytte sig til sigtedes person, især i form af alder eller psykisk handicap. Endelig kan beskikkelsen i sjældnere tilfælde være indiceret, fordi et særligt modsætningsforhold er opstået mellem den sigtede og politiet.

Derimod er der næppe grund til at anvende kriterier som den påsigtede kriminalitets grovhed eller den forventede sanktions indgribende karakter ved afgrænsningen af de mulige beskikkelsesgrunde. Hvor beskikkelse i disse sagstyper måtte være påkrævet under efterforskningen, vil det normalt dreje sig om arrestantsager, således at beskikkelsen allerede af denne grund vil ske i løbet af det første døgn efter anholdelsen.

Den nærmere afgrænsning af sådanne beskikkelsesgrunde vil volde betydelige vanskeligheder. Et praktisk behov for tidlig forsvarerbistand er efter udvalgets opfattelse kun blevet sandsynliggjort i et fåtal af sager og sagsgrupper; og en ændret beskikkelsespraksis bør såvidt muligt ikke strække sig væsentligt ud over dette særlige område. En lovbestemmelse, der blot angiver de ovennævnte beskikkelsesgrunde, vil derfor være for vidtgående. De anførte kriterier beskriver typer af sager, hvor beskikkelse kan være påkrævet; men det er ingenlunde således, at et behov for beskikkelse altid vil være til stede, når de rummeligt formulerede beskikkelsesgrunde foreligger. Sådanne bestemmelser vil derfor kun yde ringe vejledning for dem, der - ofte under tidspres og i en uafklaret efterforskningssituation - skal administrere dem. Og dertil kommer, at lovens formulering kunne vække en alt for hyppig forventning om beskikkelse hos den sigtede.

Såfremt særlige bestemmelser om tidlig beskikkelse skal indføres i loven, bør formuleringen følgelig være såvel snæver (svarende til det praktiske behov) som præget af en høj grad af præcision, dersom en reel fordel skal opnås i forhold til den nuværende fakultative bestemmelse i retsplejeloven § 732.

Selv om visse generelle træk kan fremhæves (især sagens komplikationer), er de omstændigheder, der har været fremhævet som indicier for forsvarerbistand under efter-

forskningen, dog af en så uensartet og konkret varierende karakter, at det næppe vil være muligt at sammenfatte dem med den fornødne præcision.

Da udformning af særlige beskikkelsesgrunde i loven således næppe lader sig gøre på en rimeligt dækkende måde, er det udvalgets opfattelse, at det særlige behov for forsvarerbistand under efterforskningen i ikke-arrestantsager hellere bør søges imødekommet gennem en fremhævelse og styrkelse af de bestående regler i retsplejeloven § 732.

Udvalget har overvejet eventuelle ændringer i formuleringen af retsplejeloven § 732, der som anført (s. 7 f.) så at sige ikke anvendes under efterforskningen, bortset fra beskikkelse ved fremstilling af sigtede i grundlovsforhør samt i undtagelsestilfælde af indviklet faktisk eller juridisk beskaffenhed.

En øget anvendelse af § 732 søges fremmet ved mindre ændringer i selve lovteksten. Udvalget foreslår tre ændringer, der i det væsentlige skal bidrage til at klargøre og udbyde bestemmelsen, som i sig selv er så bredt formuleret, at væsentlige realudvidelser ikke kommer på tale.

For det første bør opregningen af de momenter, der skal tages i betragtning ved afgørelsen af beskikkelsesspørgsmålet, udvides, således at ikke blot "sagens beskaffenhed" men også "sigtedes person" og "omstændighederne i øvrigt" udtrykkeligt anføres.

For det andet modificeres betingelsen om, at retten skal anse beskikkelse for "fornødent", til at dette blot skal findes "ønskeligt".

...

Da tyngdepunktet i den udvidede beskikkelsespraksis vil ligge inden for sager med en langvarig og kompliceret efterforskning, ses der ikke at være anledning til at fravige den sædvanlige fremgangsmåde, hvorefter det er retten, der foretager beskikkelsen; spørgsmålet vil formentlig kunne klares i et kort retsmøde, i hastende tilfælde telefonisk. Det foreslås udtrykkeligt indføjet i bestemmelsen, at det påhviler politiet at drage omsorg for, at spørgsmålet om beskikkelse indbringes for retten.

I sjældne tilfælde vil der kunne være behov for, at politiet sætter sig direkte i forbindelse med en forsvarer. I sådanne akutte situationer vil det normalt være uproblematisk at opnå en efterfølgende beskikkelse ved retten."

Af Folketingets Retsudvalgs betænkning af 19. maj 1978 over det lovforslag, som førte til indførelsen af den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 732, stk. 1, fremgår, at justitsministeren foreslog bestemmelsen ændret i overensstemmelse med forslaget i ovennævnte betænkning nr. 830/1977, jf. ændringsforslag nr. 6. Justitsministeriet anførte i Retsudvalgets betænkning bl.a. følgende:

"3. Justitsministeriet har indhentet udtalelser om betænkningen fra en række myndigheder og organisationer, der helt overvejende har givet tilslutning til udvalgets forslag.

Advokatrådet har erklæret sig enig i, at man næppe i en lovregel kan opregne alle de tilfælde, hvor tidlig forsvarerbeskikkelse er ønskelig.

For så vidt angår arrestantsager fremhæver Advokatrådet, at der efter rådets opfattelse ikke er afgørende hensyn, der taler imod forsvarerbeskikkelse forud for grundlovsforhøret, hvor der er behov herfor. Da tidlig beskikkelse i arrestantsager efter rådets mening ikke kan nå at blive forelagt retten, foreslår rådet, at der skabes hjemmel for, at beskikkelse sker på politiets initiativ efter anmodning af den sigtede.

Advokatrådet anfører endvidere, at spørgsmålet om politiets pligt til at vejlede den sigtede om mulighederne for forsvarerbeskikkelse er et så væsentligt retssikkerhedsspørgsmål, at det bør løses gennem indsættelse af en bestemmelse herom i loven og ikke - som foreslået af udvalget - alene gennem instruksionsforskrifter til politiet.

4. Som det vil fremgå, er der en nær sammenhæng mellem de spørgsmål, som reguleres i lovforslagets regler om efterforskningen m. v., og de spørgsmål, der behandles i udvalgets betænkning 830/1977. Justitsministeriet har på denne baggrund fundet det rigtigst at søge udvalgets forslag vedrørende forsvarerbeskikkelse indarbejdet i lovforslaget gennem det foreliggende ændringsforslag.

Justitsministeriet kan tiltræde, at der er behov for regler, der i noget videre omfang end hidtil åbner adgang til beskikkelse af forsvarer under efterforskningen. Man er ligeledes enig i, at det næppe er muligt i loven at angive en nogenlunde præcis og samtidig dækkende beskrivelse af de sagstyper, hvor beskikkelse bør ske, og at behovet for en mere liberal praksis derfor bør imødekommes som foreslået af udvalget, det vil sige ved en ændret affattelse af retsplejelovens § 732, stk. 1.

For så vidt angår arrestantsager kan justitsministeriet endvidere tiltræde udvalgets forslag om obligatorisk forsvarerbeskikkelse fra grundlovsforhørets begyndelse og om, at sigtede, hvis han er til stede i retsmødet, skal have lejlighed til at tale med forsvareren inden afhøringen.

Med hensyn til spørgsmålet om i videre omfang at beskikke forsvarer umiddelbart efter anholdelsen finder justitsministeriet, at der i særlige grupper af sager kan være behov for beskikkelse af en forsvarer, der kan bistå den sigtede i tiden forud for fremstilling i grundlovsforhør. På den anden side må det - som fremhævet af udvalget - erkendes, at gennemførelsen af en ordning, der giver en mere almindelig adgang til forsvarerbeskikkelse efter anholdelsen, rejser en række praktiske problemer.

Ifølge politiets årsberetning for 1976 blev der dette år - bortset fra detentionsanbragte - anholdt ca. 68.000 personer, heraf ca. 25.000 for overtrædelse af straffeloven og ca. 43.000 for overtrædelse af særlovgivningen, herunder færdselslovgivningen. Af de anholdte blev kun 6.200 fremstillet i grundlovsforhør.

I forbindelse med en ordning med tidlig forsvarerbeskikkelse må der på denne baggrund tages stilling til, hvilke grupper af sager ordningen skal omfatte. Det bemærkes i denne forbindelse, at det bl.a. på grund af det tidspres, som disse sager behandles under, er nødvendigt at arbejde med præcise og let anvendelige kriterier. Ordningen forudsætter

endvidere, at der etableres en advokatvagtordning, og eventuelt tillige at der skabes hjemmel for politiet til at foretage en foreløbig beskikkelse af forsvarer.

Ordningen vil endvidere kunne indebære betydelige merudgifter i form af øgede salærer til de forsvarere, som tilkaldes.

Endelig rejser ordningen en række problemer i forbindelse med tilrettelæggelsen og gennemførelsen af politiets efterforskningsarbejde.

Justitsministeriet har på denne baggrund ikke fundet nu at kunne fremlægge forslag til en ordning, der indebærer en mere almindelig adgang til forsvarerbeskikkelse umiddelbart efter anholdelsen. Man agter imidlertid at optage forhandlinger med de berørte myndigheder og organisationer om mulighederne for at etablere en sådan ordning.”

Af bemærkningerne til ændringsforslag nr. 6 i Retsudvalgets betænkning fremgår følgende om udformningen af § 732, stk. 1:

”Bestemmelsen i stk. 1, der svarer til strafferetsplejeudvalgets udkast, tager sigte på gennem en ændret formulering af regler om forsvarerbeskikkelse at åbne adgang til i videre omfang end hidtil at beskikke forsvarer under efterforskningen. Med hensyn til de kriterier, som retten bør lægge vægt på ved afgørelsen af, om forsvarer bør beskikkes, henvises til betænkningen s. 18 f, gengivet i de almindelige bemærkninger. Herudover kan der være grund til at lægge vægt på, om den sigtede er udlænding.”

Anbringender

T har anført navnlig, at han må anses som sigtet på tidspunktet for byrettens kendelse, og at de øvrige betingelser for forsvarerbeskikkelse efter retsplejelovens § 732, stk. 1, på dette tidspunkt var opfyldt.

Sigtelsens alvorlige karakter og den omstændighed, at han nægter sig skyldig, understøtter i sig selv relevansen af beskikkelse, ligesom der konkret var behov for forsvarerbistand på så tidligt et stadie af sagen som muligt for at gennemgå sagens akter med henblik på bl.a. at vurdere et eventuelt behov for at fremsætte begæring om yderligere efterforskningsskridt eller bevissikring mv.

Hertil kommer, at der i sager om drabsforsøg ikke sjældent er en relevant diskussion af, om forholdet skal subsumeres som drabsforsøg eller som grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1. Der er markant forskel på straffen for drabsforsøg med kniv og grov vold med anvendelse af kniv. I den foreliggende sag er der konkret subsumptionstvív, idet der netop er sket sigtel-

se for drabsforsøg, men kun er sket varetægtsfængsling på en begrundet mistanke om grov vold.

Der må ligeledes henses til, at beskikkelse efter § 732 blot er en ”forløber” for den beskikkelse, der alligevel vil skulle ske på et senere tidspunkt, og at det i praksis vil skabe store udfordringer, hvis Højesteret stadfæster landsrettens kendelse, som må siges at være en radikal ændring af den gældende retstilstand og praktiske fremgangsmåde i sager, der som udgangspunkt kan/vil udløse frihedsstraf ved domfældelse. Også hensyn til den praktiske gennemførelse af straffesager taler således for, at beskikkelse burde være sket.

Retten til bistand af en forsvarer følger endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 3, litra c. Set i lyset af sagens karakter og alvor må hensynet til retfærdigheden, herunder princippet om ”equality of arms”, tale for beskikkelse så tidligt som muligt.

Det er fra anklagemyndighedens side anført, at landsrettens kendelse – i tilfælde af, at han får medhold – ikke bør ophæves og hjemvises, men at der i stedet bør træffes afgørelse om, at beskikkelse burde være sket med virkning fra den 7. januar 2025. Anvendelse af denne fremgangsmåde giver for så vidt ikke anledning til bemærkninger, men påstanden om ophævelse og hjemvisning fastholdes for at stille Højesteret frit.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at T med føje måtte anses for sigtet på tidspunktet for byrettens kendelse af 7. januar 2025, uagtet at sigtelsen endnu ikke var meddelt ham.

Spørgsmålet er herefter, om sagens beskaffenhed gjorde det ønskeligt, at retten beskikkede advokat Mette Grith Stage som forsvarer med virkning fra den 7. januar 2025, jf. retsplejelovens § 732, stk. 1.

Ved vurderingen heraf må der på den ene side lægges vægt på, at beskikkelse efter § 732 er fakultativ i modsætning til obligatorisk beskikkelse efter § 731. Beskikkelse efter § 732, stk. 1, beror på rettens skøn, og beskikkelse under efterforskning må være forbeholdt sager, hvor behovet for beskikkelse er særligt indiceret, således at ikke alle straffesager, herunder almindelige bødesager og sager af mindre alvorlig karakter samt ukomplicerede sager, i sig selv

berettiger til beskikkelse. En sådan meget lempelig beskikkelsespraksis vil være i strid med forarbejderne til § 732.

Den foreliggende sag rejser ikke som sådan særlige retlige eller faktiske tvivlsspørgsmål. Der er tale om en relativt ”simpel” sag om personfarlig kriminalitet i form af grov vold ved anvendelse af kniv.

Det fremgår af forarbejderne til § 732, stk. 1, at der ikke er grundlag for at lægge vægt på den påsigtede kriminalitets grovhed ved afgrænsning af de mulige beskikkelsesgrunde. Hvor beskikkelse i denne type sager måtte være påkrævet under efterforskningen, vil det normalt dreje sig om arrestantsager, hvor beskikkelse under alle omstændigheder vil ske inden 24 timer efter anholdelsen.

På den anden side taler det for beskikkelse, at sagen angår mistanke om alvorlig, personfarlig kriminalitet, og at T skulle anholdes og fremstilles i grundlovsforhør, hvor beskikkelse af forsvarer under alle omstændigheder ville være obligatorisk, jf. § 731, stk. 1, litra a, ligesom beskikkelse ville være obligatorisk under en eventuel senere hovedforhandling, jf. § 731, stk. 1, litra d og e. Beskikkelse på tidspunktet for byrettens kendelse ville dermed alene være en ”forløber” for den senere obligatoriske beskikkelse, og reale grunde kan således tale for, at beskikkelse burde være sket.

Endvidere ville beskikkelse i en sag som denne, hvor politiet flere gange forgæves havde forsøgt at anholde T, være egnet til at fremme efterforskningen og strafforfølgningen. Beskikkelse ville således kunne medvirke til, at advokat Mette Grith Stage kunne drøfte sagen med T, og han kunne motiveres af forsvareren til at melde sig selv. Praktiske hensyn til sagens fremme taler derfor for beskikkelse, jf. herved også betingelsen i § 732, stk. 1, om, at beskikkelse alene skal anses for at være ”ønskelig”.

Københavns Politi har oplyst, at politiet i almindelighed ikke modsætter sig beskikkelse i sager som den foreliggende, hvor den mistænkte er bekendt med sagen, herunder bekendt med, at den pågældende er eftersøgt, og hvor politiet aktivt har forsøgt at anholde, sigte og afhøre vedkommende med henblik på fremstilling i grundlovsforhør – i modsætning til sager, hvor

den mistænkte via sin forsvarer retter henvendelse til politiet som led i en ”fisketur” for at undersøge, om vedkommende er mistænkt i sagen hos politiet.

Politiet har i den foreliggende sag haft en interesse i, at T fik beskikket en forsvarer.

Der er på denne baggrund meget, der kan tale for, at advokat Mette Grith Stage burde have været beskikket som forsvarer med virkning fra den 7. januar 2025, navnlig fordi det efter sagens beskaffenhed var ønskeligt, at der skete beskikkelse, jf. § 732, stk. 1, eller dennes analogi.

Hvis Højesteret finder, at der burde være sket forsvarerbeskikkelse med virkning fra den 7. januar 2025, bør der ikke ske ophævelse og hjemvisning. Højesteret bør i stedet fastslå, at der burde være sket forsvarerbeskikkelse med virkning fra den 7. januar 2025. Det skyldes, at advokat Mette Grith Stage blev beskikket som forsvarer for T i forlængelse af grundlovsforhøret mod ham og fortsat er beskikket forsvarer for ham.

Højesterets begrundelse og resultat

T var af Københavns Politi mistænkt i en sag om knivstikkeri begået den 1. januar 2025. Den 2. og 5. januar forsøgte politiet at træffe ham på hans bopæl med henblik på anholdelse, sigtelse og fremstilling i grundlovsforhør for drabsforsøg. Den 6. januar rettede advokat Mette Grith Stage henvendelse til politiet med henblik på at få klarlagt, om T var efterlyst og i bekræftende fald at modtage beskikkelse og genparter. Henvendelsen skete efter anmodning fra T.

Københavns Politi forelagde samme dag, den 6. januar 2025, spørgsmålet om beskikkelse for Københavns Byret.

Københavns Byret nægtede ved kendelse af 7. januar 2025 at tage advokat Mette Grith Stages anmodning om beskikkelse som forsvarer for T til følge. Byrettens afgørelse blev stadfæstet af landsretten ved kendelse af 29. januar 2025.

Sagen angår, om advokat Mette Grith Stage burde have været beskikket som forsvarer for T med virkning fra den 7. januar 2025, jf. retsplejelovens § 732, stk. 1.

Efter § 732, stk. 1, kan forsvarerbeskikkelse ske for sigtede, såvel før som efter at tiltale er rejst, når retten efter sagens beskaffenhed, sigtedes person eller omstændighederne i øvrigt anser det for ønskeligt, og sigtede ikke selv har skaffet sig bistand af en forsvarer.

Højesteret tiltræder af de grunde, som landsretten har anført, at T må anses som sigtet på tidspunktet for byrettens kendelse af 7. januar 2025. Spørgsmålet er herefter, om det efter sagens beskaffenhed måtte anses for ønskeligt, at advokat Mette Grith Stage på dette tidspunkt blev beskikket som forsvarer for ham.

Sigtelsen mod T angik drabsforsøg efter straffelovens § 237, jf. § 21, subsidiært grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1. Politiet havde som nævnt den 2. og 5. januar 2025 forsøgt at træffe T på hans bopæl, og der var således på tidspunktet for advokat Mette Grith Stages anmodning om forsvarerbeskikkelse tale om, at T skulle anholdes og fremstilles i grundlovsforhør. Højesteret lægger på baggrund af Københavns Politis mail af 6. januar 2025 til advokat Mette Grith Stage endvidere til grund, at forsvarerbeskikkelse på dette tidspunkt ville være egnet til at fremme efterforskningen og strafforfølgningen i sagen.

Højesteret finder på denne baggrund efter en samlet vurdering, at advokat Mette Grith Stage burde være blevet beskikket som forsvarer for T med virkning fra den 7. januar 2025, idet beskikkelse efter sagens beskaffenhed må anses for at have været ønskeligt på dette stadie af sagen, jf. retsplejelovens § 732, stk. 1.

Advokat Mette Grith Stage blev den 14. maj 2025 beskikket som forsvarer for T og er efter det oplyste fortsat beskikket forsvarer for ham. Højesteret finder derfor ikke grundlag for at ophæve landsrettens kendelse og hjemvise sagen til Københavns Byret, og Højesteret ændrer i stedet landsrettens kendelse, således at advokat Mette Grith Stages beskikkelse som forsvarer for T har virkning fra den 7. januar 2025.

Thi bestemmes:

Landsrettens afgørelse ændres, således at advokat Mette Grith Stages beskikkelse som offentlig forsvarer for T har virkning fra den 7. januar 2025.